

ikke ønsker den pågældende foranstaltning iværksat.

Ifølge udvalget kan værdien af en bestemmelse, som ikke kan gennemtvinges, diskuteres. Udvalget foreslog imidlertid en videreførelse af den gældende lovs § 34, men fandt, at det burde fremgå tydeligere, under hvilke betingelser bestemmelsen kan finde anvendelse. Udvalget understregede således, at bestemmelsen kun bør finde anvendelse, når det kan anses for formålstjenligt at iværksætte en foranstaltning på trods af modstanden fra indehaveren af forældremyndigheden. Der skal således ifølge udvalget foreligge forhold, der sandsynliggør, at der vil kunne opnås et positivt resultat af foranstaltningen trods den udstviede modstand.

Bestemmelsens anvendelsesområde er i forhold til den nugældende bestemmelse præciseret derved, at det stilles som betingelse, at det – uanset det manglende samtykke – skal være formålstjenligt at træffe beslutningen. Herudover skal kravet i § 33, stk. 1, om, at foranstaltningen skal være af væsentlig betydning af hensyn til et barns eller en ungs særlige behov for støtte, være opfyldt. Bestemmelsen foreslås endvidere begrænset til kun at angå de foranstaltninger, som er nævnt i § 33, stk. 2, nr. 1 og 6.

Foranstaltningen kan i princippet iværksættes uanset barnets eller den ungs modstand, men i forhold til større børn vil det normalt ikke være hensigtsmæssigt at træffe beslutning imod deres protest.

En beslutning efter denne bestemmelse vil ikke kunne gennemtvinges, hvis indehaveren af forældremyndigheden modsætter sig foranstaltningen. Da der således ikke er adgang til tvangsfuldbyrdelse, findes der ikke tilstrækkeligt grundlag for at opretholde det nugældende krav om, at beslutningen skal træffes i et møde i § 3-udvalget. I stedet foreslås, at beslutningen træffes i et møde i det udvalg, der i medfør af den sociale styrelseslovs § 2, stk. 2, behandler personsager på det pågældende sagsområde. Kravet om, at beslutningen skal træffes i et *udvalgsmøde* – eller i magistratskommuner af vedkommende magistratsmedlem – er udtryk for et delegationsforbud, og dette skulle give den fornødne sikring af forældrenes retssikkerhed.

Til § 35.

Bestemmelsen afløser den gældende lovs § 123, stk. 1, og indeholder følgende:

- Stk. 1. de materielle kriterier for en tvangsmæssig anbringelse
- Stk. 2. en mulighed for at anbringe barnet eller den unge efter reglerne om tvanganbringelse, selv om der foreligger samtykke (hjemgivel-sesforbehold)

Stk. 3. en fravigelse af kriterierne i stk. 1 for så vidt angår en ung, der er fyldt 15 år, og som selv erklærer sig enig i anbringelsen.

Stk. 4. En udtrykkelig henvisning til reglerne om foreløbige beslutninger.

Ad stk. 1:

I *stk. 1* er der som foreslået af udvalget og med udgangspunkt i den gældende praksis stillet forslag om en mere præcis beskrivelse af de forhold i hjemmet og hos barnet eller den unge, som kan begrunde en anbringelse uden forældremyndighedsindehaverens samtykke. Begrundelsen for at forkaste de nugældende kriterier samt de overvejelser, der ligger bag forslaget, fremgår af betænkningens kap. 6, afsnit 1 (s. 70 ff).

I betænkningen (s. 75 f) foreslår udvalget, at det nuværende »velfærd« erstattes af »alvorlig skade på sundhed eller udvikling« Dette udtryk giver efter udvalgets opfattelse en langt mere dækkende beskrivelse af det, der er behov for at beskytte – om nødvendigt gennem en tvangsmæssig foranstaltning. Udvalget har overvejet at benytte ordet »helbred« i stedet for »sundhed«, men har fundet, at »helbred« knyttede sig for snævert til fysiske/psykiske skader. Ved at vælge ordet »sundhed« har udvalget ment at have fundet det ord, der bedst angiver, at det handler om barnets almentilstand, hvori helbredsmæssige forhold indgår. Med brugen af »sundhed eller udvikling« angives endvidere, at der skal tages hensyn til såvel barnets øjeblikkelige tilstand som til dets fremtidige opvækstbetingelser. Behovet for at beskytte børn tilsiger, at der bør være mulighed for at gribe ind inden det tidspunkt, hvor barnet er skadet i en grad, der gør det meget vanskeligt at hjælpe det. Det kan derfor ikke gøres til en betingelse for tvangsfjernelse, at der kan konstateres en allerede indtruffet alvorlig skade. Udvalget foreslår derfor, at der i loven gives mulighed for tvangsindgreb i tilfælde af risiko for alvorlig skade på sundhed eller udvikling.

Dette er imidlertid ikke tilstrækkeligt til at foretage et tvangsmæssigt indgreb. Løse formodninger om alvorlig skade på sundhed og udvikling bør ikke kunne føre til tvangsindgreb. Det må derfor kræves, at der foreligger en »åbenbar risiko« for alvorlig skade. Hermed sker der en kvalificering af kravene til grundlaget for, at kriterierne anses for opfyldte ved, at der kræves en *åbenbar risiko for alvorlig skade* på barnets sundhed eller udvikling.

Åbenbar risiko for alvorlig skade på barnets eller den ungs sundhed eller udvikling er således det centrale materielle kriterium for tvangsmæssig anbringelse. Herudover suppleres kriteriet ifølge udvalget med en udtømmende opregning af de forhold